Με τίτλο «λες και ήταν χθες…» ο Αλέκος Σακελλάριος έγραψε ένα βιβλίο με 120 μονόπρακτες ιστορίες της ζωής του. Τις είχε προλογίσει ο Φρέντυ Γερμανός. Είναι ένα μωσαϊκό με περιστατικά από την πολύ ενδιαφέρουσα και συχνά ανατρεπτική ζωή του πολυσύνθετου καλλιτέχνη. Η τελευταία αφήγηση στη σελίδα 538 (1990 εκδ όσεις
Σμυρνιωτάκη) έχει τίτλο «οι δυο πεταλούδες» και μας περιγράφει με τρόπο γλαφυρό, απαλό και σαν τα φτερά της πεταλούδας δαντελένιο, ένα είδος ένδειξης μετεμψύχωσης, όπου πρωταγωνιστούν δυο πεταλούδες ως δυο φίλοι του που είχαν εγκαταλείψει τον μάταιο κόσμο μας.

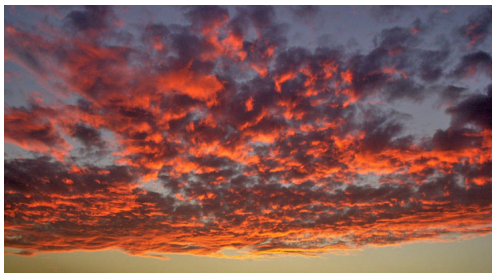

Ο Σακελάριος δεν κακοκαρδίζει τον αναγνώστη και τον αφήνει έντεχνα να καταλήξει όπου θέλει. Αν π.χ. πιστεύει στη θεωρεία της μετεμψύχωσης, το ερμηνεύει κατά το δοκούν. Αν πάλι εκτιμά ότι όλο αυτό είναι ένα ευχάριστο παραμύθι ο συγγραφέας πάλι τον καλύπτει. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, λίγες μόλις μέρες αφού είχα τελειώσει την ανάγνωση, κατέφθασε στην αυλή μια γαλή.

Ήτο κατάμαυρη με κίτρινους οφθαλμούς. Δεν έχω καταχωρήσει την ταπεινότητά μου εις τη χορεία των προληπτικών, συνεπώς δεν εξέλαβα την επίσκεψή της ως προμήνυμα κακού. Αντιθέτως η μορφή της με παρέμπεψε στη φιγούρα της πανομοιότυπης (tale quale στη γλώσσα του Ντάντε) γαλής που ήταν το εμπορικό σήμα, (trademark εις την αγγλικήν), των

προβολέων γαλλικής προελεύσεως ονόματι S.E.V. Marchal.

Να υπενθυμίσω ότι Marchal και Cibie είχαν την πρωτοκαθεδρία σε έξτρα φωτιστικά στοιχεία των αυτοκινήτων τη δεκαετία του ΄70. Από κοντά και τα βρετανικής κατασκευής Lucas που είχαν κερδίσει, δικαίως ή αδίκως, το προσωνύμιο *«πρίγκιπες του σκότους».*

Και όχι απλώς κατέφθασε, η μαύρη γαλή, αλλά εισέβαλε με άνεση εις τα ενδότερα. Βάδιζε περιπαθώς ενδιαμέσως των ποδών μου, τεντώθηκε και χρησιμοποιώντας το μετατάρσιο (cou-de-pied δια τους γαλλομαθείς) του δεξιού ποδός ως μαξιλάρι, εξάπλωσε ως οδαλίσκη.

Με κοίταξε ολίγον αδιάφορα, θυμήθηκα τις δύο πεταλούδες του Σακελάριου και σηκώθηκα να συνεχίσω ότι έκανα. Από κοντά και εκείνη να περιπλέκεται στο βηματισμό, μέχρι που χάθηκε. Έτσι νόμιζα δηλαδή, διότι μετά από λίγη ώρα που πήγα στο υπνοδωμάτιο την είδα να κάθεται πολύ κυριαρχικά στο κρεβάτι μου. Όχι στο δικό μου μισό. Στο άλλο. Ολίγα δευτερόλεπτα εκπλήξεως ένα χειροκρότημα συνοδευόμενο από τη φράση με αυστηρό τόνο: *«Τι κάνεις εκεί!»* και κατήλθε υπακούοντας ασκαρδαμυκτί.

Το γεγονός έπαιρνε μυστήριες διαστάσεις και έψαχνα να βρω στο μακρινό παρελθόν του προηγούμενου αιώνα περσόνες που γνώρισα και δεν ζούσαν πια. Ατυχώς υπάρχουσι και τέτοιες. Τέλος πάντων, μοιραστήκαμε το μεσημεριανό, την πήρε ο ύπνος, με πήραν οι υποχρεώσεις και μετά από λίγες ώρες αναχώρησα.

Την επόμενη μέρα βοήθησα το γείτονα σε κάτι κουβαλήματα και αίφνης βλέπω τη γαλή, την ίδια γαλή, να έχει ξαπλάρει ηδυπαθώς επί του καναπέ (του γείτονα).

« Τι είναι αυτή;» ερωτώ, ολίγον αναστατωμένος.
« Α αυτό δεν είναι τίποτα» αποκρίνεται. *«Την έχω βρει και πάνω στο κρεβάτι μου».*
«Σε ποια μεριά, στη δική σου;»
«Όχι. Στην άλλη».

Έψαξα πάλι στο παρελθόν, δεν θυμήθηκα καμιά κοινή περσόνα με το γείτονα, που επιπλέον να έχει εγκαταλείψει τον μάταιο κόσμο μας. Εξ' όσων, τουλάχιστον, γνώριζα περί των δραστηριοτήτων του γείτονος.
Έτσι αναγκάζομαι με ανακούφιση να επαναλάβω το φινάλε των δυο πεταλούδων του Α. Σακελάριου:
«Τι περίεργα παιχνίδια που μας παίζουν καμιά φορά οι συμπτώσεις!»